

Den ensamma familjen

Sonen har haft sex fastän han är ogift. Nu ringer han sin far och vill låna pengar till vigselringen. Pappan i rutig skjorta och nacken ödmjukt böjd. Sliten av att vara god vänder han ansiktet uppåt och ger gud en menande blick: "I just need one good day with my children." Han har smilgropar när han ler, fader Camden. Sonen är den enda i familjen som haft utomäktenskapligt sex. Alla är ledsna för det.

Serien heter Sjunde himlen och följer en kalifornisk familjs liv och öde. Pappan är katolsk pastor, mamman hemmafru. Tillsammans har de sju barn och en hund med ett passande namn, Happy. Familjen ställs inför moraliska bekymmer. Ofta rör bekymret sex utom äktenskapet. Familjen tar hand om fosterbarn och hjälper människor som inte är lika lyckliga som de. Familjen går igenom livets svåra stunder. Det är en lycklig familj.

Serien är jättepulär i USA och har gått i tio säsonger. I maj i år sänds det sista avsnittet och det är slutet för de vackra, goda medlemmarna i familjen Camden. Men här i Sverige sänds serien ett tag till. Jag vet inte om någon annan än jag tittar på den. Ingen talar om den, det är som om

den inte fanns. Om någon mer ser den är det i hemlighet, liksom jag själv.

Camdens stora, varma familjelycka strålar ut från min 14 tums teve in till mig och min pyttelilla enmansfamilj. Min lägenhet som är liten och knappt har rum för någon mer än mig. Ett kök med plats för en person stående. Lägenheten är självbelåtet inredd och anpassad bara för mig. När fler människor kommer hit blir det obekvämt, inte alls som i Camdens generösa villa. I mitt hus bor många som jag men mina grannar har jag nästan aldrig sett till. Vi lever isolerade fastän i samma hus. Det finns hur många människor som helst som lever som jag i Sverige. Men vi som lever ensamma dör tidigare än andra, och det gör mig nervös.

Sjunde himlen är en amerikansk serie och alla vet att där borta är drömmen om familjen stark och viktig. Men den är lika stark här som den är där. Familjen är det enda sättet för människor att leva tillsammans. Det finns egentligen bara två möjligheter: att leva i lycklig familj, eller i stolt ensamhet. Den som väljer det senaste dör först.

Det finns de som säger att det är gud som vill att vi ska leva i familj. Med en sådan person går det inte att argumentera. Det blir hopplöst och dumt med någon som har alla svar och som aldrig behöver undra. Sedan finns det de som säger att familjen är naturens lag. Men inte i några andra sammanhang än när det gäller kärlek och människors samliv hänvisar någon till naturen. Om vi skulle leva naturligt skulle vi inte bo i hus, inte köra bil och inte äta makaroner. Vi är intelligenta djur och behöver inte fundera på vad naturen vill.

Familjen har inte alltid sett likadan ut

som den gör just nu och i Sverige. Människor har skapat system för hur man ska leva tillsammans, men de har tätt sig olika. Förr var familjerna stora och innefattade farfar och moster och ännu fler. Nu är familjen liten, sluten och uteslutande. Och bräcklig. Den går lätt sönder och gör människor olyckliga. Ändå har vi inte fantasi nog att tänka oss något annorlunda.

Att leva i kollektiv är inget alternativ. Det är något som människor i fula kläder gjorde på sjuttioalet. Det verkar flummigt och konstigt och jobbigt. Dessutom är det svårt rent praktiskt, till och med omöjligt. Att försöka bo flera stycken i ett hus eller i en lägenhet som egentligen är avsedd för en familj skulle vara obekvämt och komplicerat. Bostäder är bara anpassade för familjer.

I en marknadsekonomi som vår kan nog inte kollektivboendet få fäste om företag inte kan tjäna pengar på det. Den dag någon påhittig firma kommer på ett sätt att sälja kollektivet som koncept kommer saker och ting kanske att förändras. Det skulle kanske väcka en inneboende önskan hos många ensamstående att leva annorlunda. Människor blir lyckliga och lever längre av att leva tillsammans; det är billigt och praktiskt. De som är ensamstående föräldrar med barn kunde ta hjälp av varandra.

I min soffå framför Camdens familjeutopi börjar en affärsidé ta form. Jag funderar över hur det skulle se ut om stora byggföretag började göra hus som

inte fungerade enligt mamma-pappa-barn-principen. Om de i stället gjorde kollektivvänliga hus med enskilda rum och gemensamma utrymmen, som inte såg ut som studentkorridorer. Hus som gjorde det lättare för människor att leva tillsammans. Jag kunde starta en kollektivförmedling som likt ett datingföretag parade ihop människor som kunde tänkas bo tillsammans. På särskilda kollektivsidor på Internet kunde klienter fylla i önskemål, intressen och om de hade barn. Sedan kunde de träffas och avgöra om de kunde leva ihop. Det skulle vara en bostadsförmedling som också fungerade som matchmakingföretag, fast utan den sexuella biten. Jag skulle kanske behöva kalla idén för någonting annat än kollektiv. Hitta på ett catchigt namn som skulle ge det gemensamma boendet en ny klang och som kunde tilltala människor idag. Efter hand skulle andra företag börja sälja produkter anpassade för kollektivt boende och kollektivet skulle bli ett alternativ jämte familjens.

Jag vaknar upp ur min dröm om kollektivförmedlare och nya sätt att leva. Pappa Camden vill inte låna ut pengar till sonen, av kärlek vägrar han honom det. Familjen fortsätter att lära världen det amerikansk-katolsk-kristna sättet att leva. Men jag vet att det finns alternativ. ●

text Elin Johansson
foto Rebecka Eidevåg

